

А тоді Ірен Вудворд утекла з Нью-Йорка й вирушила на війну. Був початок жовтня 1943 року. Їй виповнилося двадцять п'ять. Лист про зарахування поклала в записник. Ніколи в житті вона не працювала в добровольчих організаціях. Разом із листом у її сумочці лежали інструкції, яких вона мала дотримуватися, прибувши на службу у Вашингтон; підтвердження бронювання готелю та спрямування на медогляд і щеплення в Пентагоні. Добиралася власним коштом, позаяк ні Військовий департамент, ні Червоний Хрест не компенсували їй вартість квитка на потяг. Деякі з її документів були позначені грифом «ТАЄМНО». Їх вона сховала на дно наплічної сумки, що їхала зверху на валізі, пристебнута пряжками. Ірен почувалася ризиковою і вільною. Ніхто не знав, що вона вступила на службу, а з дому зникла, поки ніхто не бачив. Просто імператриця втеч.

Це ж треба, яка інтрига. Адже співбесід було багато. Їй доводилося крадькома вириватися в офіси Атлантичного регіону, щоб пройти перевірку. Ірен нишком збирала рекомендаційні листи — так, щоб ніхто з рідних не здогадався, що вона затіяла. Зголосившись на роботу за кордоном, вона підписала контракт із Американським Червоним Хрестом як працівниця в галузі дозвілля. На період війни плюс шість місяців,

хай як довго вона триватиме, з можливістю звільнитися за станом здоров'я чи внаслідок поранення. Її прийняли на службу й відправили на двотижнєве навчання в Американський університет у Вашингтоні, округ Колумбія.

Того ранку, коли Ірен покинула Нью-Йорк, повітря було прохолодним, тож під блідо-червоний светр вона вдягнула білу блузу з довгим рукавом. То й добре, адже їй не хотілося, щоб хтось витріщався на її руки. Вона тішилася, що хоч шию не потрібно ховати за шаликом. Ірен надзвичайно дбайливо підфарбувалася: вміла користуватися консилером. Тож була певна, що ніхто нічого не помітить. Може, трохи скидатиметься на те, що вона пустила сльозу через від'їзд. Проте на додачу ще припасувала на волосся сонцезахисні окуляри, які її подруги називали «ошуканцями»¹. Дуже темні. Як у Бетті Девіс. Завжди наготові.

Її обручка нареченої полетіла в зливову каналізацію Східної Двадцять восьмої вулиці, десь посередині між Лексінгтон- і Парк-авеню. Саме туди по Ірен під'їхало нічне таксі. Її перстень, напевне, якраз котився каналізаційними трубами до річки.

* * *

Ще до заручин Ірен їздила зі Стейтен-Айленду до Вашингтона «в пошуках себе». У родині з найстаршою тіткою, яка була першою білою жінкою, що підійнялася до верхів'я Амазонки, не бракувало простору для таких історій.

В окрузі Колумбія Ірен марно кидалася від однієї роботи до іншої: вона була невиправно непосидючою і їй завжди

¹ *Cheaters* (амер. сленг — досл. «ошуканці, шахраї») — сонцезахисні окуляри та окуляри для читання. З натяком на те, що, користуючись окулярами, можна підглядіти чужі карти під час гри.

чогось бракувало. Спочатку вона стала секретаркою конгресмена. Потім подалася продавати прикраси в дорогому бутику. Надто горда, щоб просити грошей у рідні, вона навіть спробувала попрацювати гувернанткою у відомій родині. Опинившись білетеркою в касі бурлескного театру¹ з перспективою роботи офіціанткою в кав'ярні, вона зрозуміла, що час визнати поразку й повернутися додому.

Останні три роки вона гарувала в материній антикварній крамниці: давала їй раду, поки мати вирушала на закупа товару. «Антикваріат Вудворд» став вінцем материних звершень, тож Ірен покірно перейняла справу. Ім'я, що прикрашало вітрину, було для сім'ї навіть важливішим, ніж товари всередині. Воно закріплювало за цими жінками певний статус у місцевій спільноті, який не залежав від того, за кого вони виходили заміж. Вони завжди й передусім були Вудвордами, матриархинями Нью-Йорка.

Саме в крамниці Ірен зустріла свого горезвісного кавалера, сина знаменитої родини політиків. Після кількох вишуканих побачень із шампанським, чудових вечер і квітів для її матері сім'я вирішила, що він — саме те, що Ірен потрібно. Мати розпочала агітаційну кампанію, заходившись нагадувати дівчині, що вона не молодшає, хоч їй було лише двадцять три, коли він зробив пропозицію.

Ірен любила його, та не збиралася ні за кого виходити заміж. Вона бачила, як у матері складалося із сімейним життям, тож шлюб її не цікавив. Вона мешкала в материній запасній резиденції — охайній квартирі на другому поверсі в будинку з коричневого пісковуку, куди мати навідувалася

¹ У ті часи в США бурлескний театр передбачав непристойні номери, а глядачі неконтрольовано споживали алкоголь.

лише з особливої нагоди чи тоді, коли вирушала на верхній Бродвей на закупи антикваріату для крамнички. Ірен розуміла, що ніхто з рідних не схвалить її переїзду до кавалера. Такий скандал їй згадували б довіку. Тож вона цього й не робила. Однак ще рішучіше проводила його до своєї квартири щоразу, коли мала змогу.

Вона прийняла його пропозицію лише під тиском Вудвордів. Справа була не в грошах — зрештою, про них навіть згадувати нетактовно. Хоча, звісно, гроші зайвими не були. Їх просто оминали в розмовах. Річ була в соціальному статусі. У його впливових зв'язках. У батькові, який мав високий ранг морського офіцера та консультував Рузвельта. І в синові, якому судилося стати вагомим політиком. Їй здавалося, що рідні й самі хочуть за нього заміж. Що ж до її нареченого, то йому доводилося сперечатися з родиною, яка очікувала, що він приведе добру дружину з їхнього кола. Цілих два роки Ірен зволікала з весіллям — аж на тобі.

Рідні не схвалили б її втечі, через те вона ледь усміхалася в темряві таксі. Вони обурювалися б, проте не надто дивувалися б. Своїми зникненнями Ірен зажила сумної слави: якось навіть вискочила з вікна другого поверху, щоб утекти від найгіршого з вітчимів. Приземлившись на стейтен-айлендський сніг, побрела вниз схилом до свого таємного гаю. Та найгорезвіснішим інцидентом була наступна субота після того, як Ірен погиркалася з матір'ю через утечу з вікна. Дівчина спустошила материну скриньку з готівкою в комірчині й вирушила в місто, щоб сісти на «форд тримотор»¹ до Західної Вірджинії і навідати тітку Сару, якій зателефонувала із

¹ Американський пасажирський літак, суцільнометалевий тримоторний підкисний моноплан.